

תת"ע 11576/04/16 - ברנס יוסף נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 11576-04-16 מדינת ישראל נ' ברנס יוסף

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	ברנס יוסף
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 8.6.16 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, בניגוד לסעיף 10(א) וסעיף 38(1) לתקנות התעבורה, ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש), תש"ל-1970, ונגזרו עליו קנס בגובה ₪1,300, פסילה בפועל לתקופה של חודשיים וכן פסילת רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים וזאת על תנאי למשך שנתיים.

המבקש נשפט בהעדרו לאחר שנמסרה לו הזמנה לדין בידו, אך לא התייצב.

טענות הצדדים

לטענת ב"כ המבקש, אי התייצבותו של המבקש למשפט לא נבעה מזלזול בבית המשפט, אלא בשל טעות במצב דברים. עוד נטען כי, המבקש כלל לא ביצע את העבירה הנטענת בכתב האישום, דהיינו בתאריך בו נרשמה כנגדו הזמנה לדין וכתב אישום היה לו רישיון נהיגה בתוקף. רישום הדו"ח כנגדו נרשם חרף העובדה כי הודיע לסייר התנועה כי ברשותו רישיון נהיגה זמני, אך אותה שעה רישיון זה לא היה מצוי עמו.

לבקשה צורף אישור על מצב רישיון נהיגה שהונפק ע"י משרד הרישוי מתאריך 14.11.16 וכן העתק רישיון נהיגה זמני.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהמבקש הוזמן כדין לדין בעניינו, אך לא התייצב ואף לא שלח בקשת דחייה. על אף הראיה שהוצגה, התנגדה המשיבה לבקשה, שכן על המבקש היה לפעול בהתאם לכל דין.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים

ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא הציג עילה טובה לאי התייצבותו לדיון. נפסק לא אחת, כי טעות או בלבול אינם עילה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, וכך באו לידי ביטוי הדברים בהלכה הפסוקה:

"השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שיכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו" (מתוך רע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פד' לט' (3) 279, עמוד 280).

בע"פ 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (לא פורסם) חזר בית המשפט העליון והבהיר: "בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט."

ב. עיוות דין

מעיון במסמכים שצירף המבקש, ניתן לראות כי למבקש רישיון זמני בתוקף מ-9.3.16 עד ה-9.9.16. העבירה בעניינו בוצעה ביום 19.3.16. כלומר, למבקש ניתן רישיון זמני 10 ימים לפני מועד ביצוע העבירה לכאורה.

אשר על כן, סבורתני כי למבקש ייגרם עיוות דין באם פסק הדין יוותר על כנו.

לכן, אני מורה כי פסק הדין מיום 8.6.16 יבוטל.

המזכירות תזמן הצדדים להקראה ליום 17.1.17 שעה 8:30.

נוכחות הנאשם חובה.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשע"ז, 12 דצמבר 2016, בהעדר
הצדדים.